

Pyhäkön lamppu

Suomen Luther-säätiön tiedotuslehti

3/2002

”Eikä Jumalan lamppu ollut vielä sammunut” I. Sam. 3:3

Nooan arkki, Salisburyn katedraali (1300-luvulta)

Luterilainen vaihtoehto

»Eikö kirkolla ole parempaa tekemistä kuin väitellä siitä, onko papilla oltava housut vai hame?» Monen mieleen on ehkä noussut tämä ajatus viime kuukausien julkisuusmyrskyä seurattessa. Joka jaksaa ja haluaa syventyä perusteisiin huomaa kuitenkin pian, että naispappeuskeskustelussa on kyse enemmästä: Raamatusta, virasta, luomisjärjestyksen tarkoittamasta miehisyydestä ja naiseudesta, kirkon suvereniteetista suhteessa valtioon ja lopulta koko kristillisestä jumalakuvasta.

Kirkollamme on aina ollut taisteluju. Mutta toisin kuin koskaan aiemmin naispappeuden myötä Raamatun vastainen oppi sai tunnustetun aseman kirkossa. *Herman Sassea* lainatakseni kyse on institutionaalisesta valheesta. Sillä tarkoitetaan Jumalan sanan vastaista harhaoppia, joka valtaa kirkon johdon, koko organisaation ja jolle annetaan kirkkolain suoja. Tällöin valhe saa laillisen aseman ja sitä on sen jälkeen enää mahdoton hylätä. Harhalla on sama vaikutus kuin yhdellä mädällä omenalla tynnyrissä. Se leviää vastustamattomasti. Tällainen kirkko joutuu väkisin puolustamaan väärää oppia ja vaientamaan sitä arvostelevat äänet. Jos kyse olisi yksittäisistä harhaopettajista tai alueellisesta ongelmasta, joiden suhteen piispat eivät tekisi mitään, asia voitaisiin korjata. Mutta kun valheelle annetaan kirkkolain suoja, silloin voi vain väistää niin kauan kunnes tilaa ei enää ole. Tässä pisteessä monet seurakuntien työntekijät, teologian opiskelijat ja seurakuntalaiset nyt ovat. Varmasti vielä löytyy joitakin seurakuntia 'turvalinnakkeina', joissa voi koko Raamatun kanssa vapaasti toimia. Pidetään niistä kiinni! Mutta näyttää siltä, että lopulta nekin valloitetaan. Saamme pyytää Jumalalta ihmettä, että tilanne kirkossamme muuttuisi, mutta mahdollisen ihmeen varaan emme voi toimintaa perustaa, vaan vallitsevien tosiasioiden. Kenenkään ei siis pitäisi olla yllättynyt koventuneista otteista apostoliseen virkakäsitykseen pitäytyviä kohtaan. Sillä rakkaudellisista puheista huolimatta, harha ei milloinkaan voi sietää totuutta rinnallaan, niin kuin ei totuus harhaakaan. Hyvät tavat ja keskinäinen kunnioitus auttavat hankalissa tilanteissa, mutta nekin eivät koskaan voi silloittaa opillista kuilua, joka tässä raamattukysymyksessä vallitsee. On osuvasti sanottu: »Rakkaus ei voi koskaan hyväksyä harhaa, koska harha on synnin tytär ja rakkaus taas Jumalan tytär.» Kun kirkossamme on luovuttu raamattuperustasta, ei sillä ole voimaa vastustaa maailmasta tulevaa painetta esim. eettisissä kysymyksissä. Nyt jo kysellään, milloin homoseksuaalinen elämäntapa saa kirkkolain suojan.

Tämä kriisi työntää etsimään uusia ulospääsyratkaisuja. Toisaalta on myös positiivinen veto löytää kirjavan hengellisyyden keskellä vaihtoehto, jossa saa tulla ravituksi evankeliumilla juuri luterilaisen yhteisön keskellä. Sillä vain elämän leipä kokoaa lauman ja pitää sen koossa. Ei vastustamisen halu vaan hengellinen nälkä ajaa etsimään luterilaista vaihtoehtoa. Luther-säätiön työnäkyinä on olla mukana luomassa koko maan kattava jumalanpalvelusyhteisöverkosto. Saman mallin mukaisesti kuin muissakin Pohjoismaissa on tehty. Kun kansankirkkolaiva on haaksirikkoutunut, me emme voi vain vanhan mallin mukaisesti liikkua veneellä, johon nostamme hetkeksi ihmisiä lepäämään ja sitten heitämme heidät takaisin mereen. Meitä kutsutaan rakentamaan uudet veneet, joissa voi matkata perille saakka. Tarvitaan siis omat taloudellisesti kirkosta riippumattomat jumalanpalvelusyhteisöt. Kysymys ei ole siitä, että haluaisimme erota tai eristäytyä. Päinvastoin! Me haluamme elää ja uskoa niin kuin kristillinen kirkko on aina uskonut. Haluamme vain liittyä täysimääräisesti Kristuksen Kirkon tuntomerkkeihin eli elää jumalanpalvelusyhteisöissä, jotka ovat kokoontuneet paimenen ruokittaviksi sanalla ja sakramentilla. Ja kun on evankeliumin kutsu ja ihmisiä, joilla on halu ottaa uusia vastaan, tällaiset yhteisöt Jumalan armosta voivat muodostua hengellisen herätyksen ja virvoituksen kanaviksi.

Näin näkyymme liittyvät erottamattomasti kolme tekijää: *Liturgia* — elämä virtaa alttarilta ja saarnatuolista, siksi tarvitsemme jumalanpalvelusyhteisöjä; *Confessio* — tunnustamme Pyhän Raamatun Kristusta, joka on myös paimenviran asettaja; *Missio* — kutsumme viluisia ihmisiä seurakuntakodin lämpöön syömään ja lepäämään. Tämä on positiivinen luterilainen vaihtoehto.

Meillä on historiallinen tehtävä

Suomen Luther-säätiön hallitus kutsui pastori Sakari Korpisen lokakuun alusta säätiön työntekijäksi. Sakari toimii julkaisuvastaavana sekä julistustyössä. Kyselin Sakarin mietteitä tässä uuden elämänvaiheen kynnyksellä.

— Kun minut vihittiin papiksi Helsingin tuomiokirkossa 1971, sain heti esimieheni Simo Kivirannan. Monien vuosien jälkeen olen nyt saanut kuin »uudestaan-alkamisen armon», nimittäin saatuaani kutsun Suomen Luther-säätiön palvelukseen astun samalla Kivirannan alaisuuteen ja työtoveruuteen. Olen innostuneena lähdössä uudelle tielle. Minulle on kovasti tuttuja toisetkin Luther-säätiön vastuunkantajat, koeltuja sisaria ja veljiä, jotka elävät Jumalan armon kaikkein pyhimmästä evankeliumista.

Jumalanpalvelusyhteisöt historiallisena tehtävänä

— Luther-säätiö ei ole vanhan mallin mukainen herätysliike, vaikka toivottavasti toimintamme on herätyksen omaista. Luther-säätiön historiallinen tehtävä on rakentaa Jumalan sanan mukaisia jumalanpalvelusyhteisöjä. Aikoinaan oli välttämätöntä perustaa rukoushuoneita, oli välttämätöntä saada opistoja, tänä päivänä on välttämätöntä saada kirkon tuntomerkkien mukaista jumalanpalveluselämää joka puolelle Suomea, Korpinen painottaa.

— On innostavaa nähdä nuorten halu löytää aitoa tunnustuskirkollisuutta. Minulla ja monella muulla oli 70-luvulla vielä visio siitä, että kirkkomme uudistuu. Oli kevään merkkejä. Ja kuitenkin yhtäkkiä tuli romahdus. Nyt on kasvanut uusi sukupolvi, jolla ei ole mitään tällaista kirkon uudistuksen kokemusta. He näkevät ympärillään harmaan hallintokirkollisuuden, joka hikihatussa tekee uutuuksia mutta ei uudistuksia. Heille ei riitä monilla miljoonilla rakennetut kirkot tai seurakuntakeskukset. Missä on itse pihvi? He janoavat sitä, minkä ovat lukee nimitenomaan omasta Raamatustaan. Tämä etsintä purkautuu väkisinkin uusiin uomiin, Korpinen pohtii.

— Me emme voi olla liikkeellä ihmisten tähden vain yleensä. Silloin kun kristillinen kirkko on aidosti sitä, mitä sen kuuluisi olla, sillä on erityistavoitteensa: uskonelämän herättäminen ja vahvistaminen. Ostin kesällä vanhan hartauskirjan, jonka välistä löytyi sanomalehdestä leikattu yleisönosaston juttu. Sen kirjoittaja ihmetteli radion aamuhartauksia. »Niitä ei tuntisi hartauksiksi, jos ei kuuluttaja sanoisi.»

Kotiseuroja ja kirjoja tarvitaan

— Minulla on ollut jatkuvasti läheinen yhteys moniin maallikkosaarnaajiin. Pidän erittäin suuresta arvossa mm. kotiseuratoimintaa. Nämä veljet ovat vahvistaneet minua siinä, miten tärkeää on koruton ja selvä todistus Herrastamme. Paimen ei saa olla joku pikkurunoilija, joka hämmästelee tai toivoskelee jumalallista suvisäätä. Hän ei ole myöskään pikkututkija, joka esimerkiksi esittelee »Paavaliin elämän ja ajattelun pääpiirteitä». Hän on Korkeimman airut, joka uskoo itse siihen, mitä julistaa. Jokaisen paimenen ja saarnaajan ohje tulisi olla »Minä uskon, sen tähden minä puhun».

— Uskonpuhdistuksesta alkaen kristillinen kirkko on pitänyt olennaisena, että saatavilla on Jumalan sanaan pitäytyvää opetuskirjallisuutta ja vihkosia. Meistä ei tule suurta lahjakirjojen tuotantoyksikköä. Julkaisemme kirjan tai kaksi vuodessa, mutta sen lisäksi painatamme paljon opetusvihkoja. Kaikessa haluamme kysellä: Edistääkö tämä Siionin parasta?

Yksin Jeesuksen varassa

— On selvää, että sellaiset rikkinäiset ihmiset kuin minä tarvitsevat sitä yhteyttä, KOINONIAA, jonka Kristus lupaa oikeiden alttareiden ympärille kokoontuvassa seurakunnassa.

— Nyt ei ole enää aika voitotella tätimäisesti piispojen luopumuksesta ja pappien synneistä. Ne tiedetään jo riittävän hyvin joka huushollissa. Mutta mikä on olen-naista? Rohkeasti on nostettava Karitsan lippua ja koottava sen ympärille kristi-kansaa!

— Kuluneen kesän ja syksyn suuret »paukaukset» ovat olleet siinä mielessä hyviä, että siellä täällä yksittäiset linnut ovat heinikosta nousseet ilmaan. Nyt on aika koota yksittäiset linnut parviksi. On yhdessä etsittävä ruoka- ja lepopaikat.

ERIK OKKELS

»Nyt ei ole aika voitotella. On rohkeasti nostettava Karitsan lippu ja koottava sen ympärille kristikansaa», sanoo pastori Sakari Korpinen.

— Jauhaannuin viime vuosien myllyssä rikki. Viime kevät oli monin tavoin vaikeata matalapaineen aikaa. En epäillyt kohdallani Jumalan johdatusta tai Sanan lupauksia, mutta kyselin onko minusta enää paimeneksi. Hyvä vaimo ja perhe, opaskoira Peppi, metsätyöt, postillat ja ystävien esirukoukset ovat aikaansaaneet kuitenkin ihmeitä, Korpinen kertoo.

— Luther on sanonut osuvasti: *uskolla on kissansilmät*. Pimeässäkin näkee kauas. Minä näen kirkkaasti uskon varassa päämääräni ja tehtäväni: Jeesuksen varassa ahdistuksessa ja ilossa, ajassa ja iankaikisuudessa.

KOHTI MISSIONÄÄRISTÄ LU

I Joko kolmiyhteinen Jumala muuttaa meitä ja seurakuntiamme sanallaan ja sakramenteillaan Kristuksen kuvan kaltaisuuteen tai sitten me ja seurakuntamme alamme muuttaa Kristusta, hänen sanaansa ja sakramenttejaan oman langenneen kuvamme kaltaiseksi.

Seurakunta on matkalla ja perillä. Se on perillä, kun se on Kristuksessa. Ja kuitenkin se on vielä matkalla. Liike on kesken, mutta suunta voi myös vaihtua. Seurakunta voi alkaa pelastaa elämäänsä ja siten kadottaa sen. Mutta toisaalta myös suostuminen päivittäisen parannuksen tielle on aina mahdollista. Mihin suuntaan me kuljemme, sitä meidän tulee toistuvasti kysyä itseltämme ja toinen toisiltamme matkalla kohti missionääristä luterilaista seurakuntaa. Paikalleen ei voi jäädä. Siksi jatkossa joitakin teesejä pohdittavaksi matkaa tehdessämme.

II Kolmiyhteinen Jumala kulkee edellä. Hän kokoaa, vahvistaa ja varjelee seurakuntaansa sanallaan ja pyhillä sakramenteilla.

Me emme voi luoda missionääristä seurakuntaa. Kristuksen ruumista ei voi koota sosiologisen arvioinnin ja kaavaailun perusteella laittamalla yhteen erilaisia ruumiinjäseniä tai kyhäämällä viinipuun kaltaista kollaasia irrallisista lankuista. Me emme voi luoda tai perustaa seurakuntaa, mutta me voimme armosta evankeliumin kautta päästä osallisiksi Kristuksesta. Hän voi liittää meidät itseensä. Hän voi laillaan ja evankeliumillaan karsia ja puhdistaa meitä ja meidän jumalanpalvelusyhteisöjämme yhä uudelleen. Hänen elämänsä voi antaa meille elämän.

III Koska työ on Jumalan, me voimme rohkaista ja kutsua toinen toisiimme mukaan Jumalan uutta luovaan työhön.

Kristillinen kehottaminen nousee Jumalan armahtavasta laupeudesta. Siihen juurtuneena ja siitä eläen seurakunta ojentautuu uskon kautta kohti Kristuksen kuvan kaltaisuutta. Seurakunta on Kristuksessa ja siksi se voi ottaa vastaan myös kehotusta ja kehottaa toinen toisiaan.

IV Kristus tuli libaan — ei teoriaan.

Valistuksen perintönä keskellämme valitsee elävänä kiusauksena halu teorian ja käytännön erotteluun. Puhumme helposti asioista teoriatasolla ja myös seurakunnallinen elämä jää helposti teoriatasolle. Mutta Kristus tuli alas lihaan — ei teoriaan. Hän eli ja toimi käytännössä — ei teoriassa. Täytetyn sovitustyönsä hän myös valmisti omassa ruumiissaan, siis käytännössä — ei teoriassa. Siksi myös sovituksen sana ja sen jakaminen tapahtuu armonvälineiden kautta yhtä konkreettisesti ja käytännöllisesti kuin hänen maanpäällinen elämänsä.

V Vaikka täydellistä seurakuntaa ei ole eikä tule, seurakunta voi uudistua ja kasvaa. Muutosta tapahtuu, sillä Kristus itse tekee työtään armahtamissaan ihmisissä.

Vaikka kristitty on läpi elämänsä samanaikaisesti syntinen ja vanhurskas — Kristus tekee hänessä työtään ja siksi muutosta voi tapahtua ja myös tapahtuu. Sama pätee myös jumalanpalvelusyhteisöön. Koska synty riippuu meissä kiinni, me kokoonnumme yhä uudelleen Jumalan kasvojen eteen vastaanottamaan Kristuksen. Siksi me myös Raamatun mukaisesti kehotamme toinen toisiimme ja kaikkia ihmisiä sanan ja sakramenttien äärelle. Ja näin Kristus pääsee yhä uudelleen tekemään puhdistavaa ja uudistavaa työtään meissä ja jumalanpalvelusyhteisöissämme. Siksi voimme myös odottaa seurakuntiemme kasvavan. Ei siksi, että meillä itsellämme olisi voima tai kyky siihen, vaan siksi että evankeliumi on Jumalan voima.

VI Kristus tuli alas ihmiseksi ja palvelijaksi — niin seurakunnankin tulee tulla.

Kristus pukeutui palvelijan/orjan pukuun asettaessaan pyhän ehtoollisen. Palvelu ja armon vastaanottaminen ovat siten toinen toisistaan erottamattomia. Kristus palvelee meitä antaessaan itsensä meille. Meidänkin tulee tehdä niin. Näin Kristus kutsuu meidät pois katsomosta areenalle. Kristus liittää meidät pöydässään paitsi itseensä myös toinen toisiimme. Kristuk-

nessa länsimainen individualismi tulee tiensä päähän ja etemme avautuu missionäärin seurakunnan yhteisöllinen tie.

VII Kristus ei ole yksityisasia.

Valistuksen myötä syntyi kahtiajako julkisten tosiasioiden ja yksityisen elämänpiirin uskonasioiden välillä. Julkiseen elämänpiiriin kuuluvat työ, politiikka, koulutus, yksilönoikeudet ja tiede. Yksityiseen elämänpiiriin puolestaan suljettiin perhe, uskonto, moraali, vapaa-aika ja elämäntyö.

Valistus loi ennen näkemättömällä tavalla illuusion omavaraisesta autonomisesta ihmisestä, jonka yksityiselämää kukaan ei saa tulla sotkemaan, ei edes Jumala. Seurakunnan annettiin ymmärtää, että se voi kyllä jatkaa elämäänsä, mutta uudessa roolissa. Se voi antaa uskonnollisia virikkeitä ja palveluja niille ihmisille, jotka ovat siitä kiinnostuneet. Tässä vankilassa suuri osa läntistä kristikuntaa on elänyt — yleensä kohtuullisen tyytyväisenä. Se hän on turvallinen ja ennakoitava olotila — aivan kuten leijonilla Korkeasaarella. Juudan leijonaa ei voi kahlehtia Korkeasaareen. Mutta missä Hän ei saa läpäistä Sanallaan valistuksen yllämme laskemaa harsoa, näivetty seurakunta katsomoksi tai palvelutoimistoksi ja lähetysliike lakkaa. Tätä tautia me ja kansankirkkomme sairastamme yhä pahasti. Tämä tauti Kristuksen on yhä uudelleen nitistettävä meistä matkallamme kohti missionääristä luterilaista seurakuntaa.

VIII Kristus esittää meille ihmistä suuremman haasteen.

Siksi myös meidän tulee esittää seurakunnalle ihmistä ja itseämme suurempi haaste. Kristus on antanut meille lähetyskäskyn. Mutta hän on myös luvannut olla kanssamme. Siksi meidän on mahdollista ottaa haaste vastaan. Siksi meidän ei pidä miettiä seurakunnallista työtä omien resurssiemme ja mahdollisuuksiemme mukaan. Meidän tulee rukoilla ja pyytää Kristukselta Hänen resurssiensa ja mahdollisuuksiensa mukaisesti.

TERILAISTA SEURAKUNTAA

IX a) Kristuksen ruumiissa kullakin jäsenellä on oma tehtävänsä — ne tulee selkiyttää ja tiedostaa, sekä esittää niihin konkreettinen kutsu.

Kristus itse asetti seurakuntaansa paimenen viran. Paimen ei kuitenkaan voi tehdä kaikkea. Matkalla kohti missiönäristä luterilaista seurakuntaa viran ja yleisen pappeuden suhde tulee selkiyttää ja jumalanpalvelusyhteisön sisällä eri jäsenten tehtävät tulee piirtää esiin niin, että ruumis voi paitsi syödä, myös toimia kaikilla niillä tavoilla, joihin Herra sen kutsuu lähetystehtävää toteuttamaan.

IX b) Seurakuntalaisten tulee läpikäydä luomisen pohjalta nousevien kutsumusten ja seurakunnan todistajan/rakentajan tehtävien välinen suhde omalla kohdallaan erilaisissa elämäntilanteissa.

Kaikki rehellinen työ on Jumalan palvelemista. Työn ja perhe-elämän lisäksi ei ole tarkoitusta tehdä seurakunnallisesta osallistumisesta tai sen vastuutehtävistä toista tai kolmatta työpäivää edellisten lisäksi. Myös kutsu Kristuksen todistajaksi toteutuu nimenomaan arkielämän ja »maallisten» kutsumusten keskellä. Tarkoitus ei ole myöskään, että seurakuntayhteisössä pätsi sääntö »ken ei työtä tee sen ei syömänkään pidä». Päinvastoin kaikkia seurakuntalaisia kutsutaan valmiiseen Kristuksen itsensä kattamaan ja valmistamaan pöytänsä. Sieltä virtaa voima jaksaa arjen kutsumuksissa.

X Pastoreiden tulee kertoa, mihin seurakunta on menossa ja kutsua ihmiset rohkeasti mukaan.

Tässä edessämme on valistuksen harso häiritsemässä. Pastorihan voi sanoa vain mihin hän itse toivoisi olevansa menossa. Tai voihan hän esittää asiantuntijan kliinisen ja valistuneen ohjeen siitä, mihin viimeisimpien tutkijoiden mukaan teoriassa pitäisi mennä. Mutta nousta esiin ja kutsua mukaan — se tuntuu ihmisten yksityisyyden loukkaamiselta ja aivan liian pelottavalta asialta. Ja kuitenkin juuri tähän konkreettiseen haasteeseen Kristus

paimenensa kutsuu ja heidän kauttaan koko laumansa.

XI Pyhän kasteen ja päivittäisen parannuksen subteen tulee kirkastua yhä uudelleen kaikille seurakunnan jäsenille.

Me tarvitsemme päivittäistä herätystä ja syntien anteeksiantamusta yhä uudelleen. Kasteen sisältö ja merkitys ei kuitenkaan määräydy kokemustemme vaan Herran sanan mukaan. Kasteessa Kristus itse toimi ja lahjoitti meille itsensä. Jos kasteen jälkeen ihmiset lähtevät omille teilleen ei se vähennä kasteen arvoa yhtään. Meidän tulee yhä uudelleen palata kasteen armoon, Kristuksen luo. Siitä uskoon tulemisessa on kysymys. Kristukseen kastetulle uskoontulo on yksi päivittäinen paluu kasteen armoon jokapäiväisten paluiden sarjassa. Tärkeä juttu, mutta ei tyhjentävä ratkaisu. Siksi missionäärisen luterilaisen seurakunnan tulee rohjeta korostaa sekä kasteen lahjaa että sen velvoitetta päivittäiseen parannukseen yhä uudelleen.

XII Seurakunnan pitää mennä kaikkeen maailmaan, mutta sen ei tarvitse tuoda kaikkea »maailmaa» seurakuntaan.

Seurakunnan jäsenet lähetetään Kristuksen todistajina kaikkeen maailmaan. Kaikki inhimillisen elämän alueet ovat seurakunnan todistustehtävän alaa. Kaikkia ja kaikenlaisia elämänaloja ei kuitenkaan tarvitse tuoda seurakunnan toimialoiksi.

XIII EI: Seurakunta TOIMII — siksi se ON; VAAN: Seurakunta ON — siksi se TOIMII.

Emme kutsu ihmisiä ensisijaisesti seurakunnan toimintaan, vaan Kristuksen yhteyteen. Kristus rakastaa ihmisiä ja siksi seurakunta odottaa. Seurakunta odottaa voidakseen juhlia kaivattuja kadonneita, jotka löytyivät. Seurakunta on rakastavan isän perhe, Jumalan rakkauden vastaanottaja ja Isän silmäterä. Ja koska se on tätä, se toimii. Rakkaus saa sen yhä uudelleen liikkeelle.

XIV Rakkaus ja välittäminen on evankeliumin tärkein »metodi»

Rakkautta ja välittämistä ilman olemme heliseviä kulkusia ja kolisevia symbaaleja. Ilman rakkautta ja välittämistä jumalanpalvelusyhteisömme parhaimmat tekniset niksit tai puhtaimmat totuuden törähdykset eivät auta ketään. Armo ja totuus on tullut ja tulee Kristuksen kautta yhä uudestaan luoksemme. Niistä me itse elämme ja niin elävät kaikki muutkin.

XV Synnistä saa ja pitää puhua — mutta synti on turmellut ja raiskannut myös siitä saarnaavan yhtä pabasti kuin hänen kuulijansakin. Siksi molemmat tarvitsevat yhtä kipeästi myös samaa lääkettä — Kristusta.

Me emme voi olla rakkaudellisempia kuin Kristus. Hän paljasti synnin, mutta myös kirkasti syntien anteeksiantamuksen. Siksi meidänkään ei tule vaieta synnistä. Ei silloinkaan kun kipeästi tiedämme, että emme itse ole mitenkään synnittämiä. Paras mitä voimme tehdä on opetella yhdessä tunnustamaan syntimme ja uskomaan ne anteeksi Kristuksen tähden. Sillä tavalla taistelemme syntiä vastaan — emme vaikenemalla synnistä omassa tai toisten elämässä.

XVI Seurakuntaan pitää mahtua koko ihminen tuntevana, ajattelevana, tahtovana ja toimivana yksilönä.

Koko ihminen ja kaikki Jumalan luoman ihmisyyden eri puolet tulee kutsua Kristuksen yhteyteen. Kaikille näille eri ihmisyyden puolille on myös tilansa Kristuksen ruumiin yhteydessä, sillä Kristus on kaikkien niiden luoja. Älkäämme siksi pakottako toisiamme oman kuvamme kaltaiseksi, vaan antakaamme Kristuksen tehdä itsemme ja toisemme oman kuvansa kaltaiseksi. Silloin tulemme varmasti myös itsemme näköisiksi.

XVII Muutosta ei tule vaatia ennen kuin sen edellytykset ovat olemassa — armo kulkee edellä ja muutos seuraa hedelmänä perässä.

Kuinka paljon Jumala on meille itsekul-
lekin antanut aikaa erilaisten asioiden
kanssa? Onko hän koskaan sitonut rak-
kauttaan ja hyväksyntäänsä muutokseem-
me? Eikö hän ole aina kuuluttanut meille
rakkauttaan silloinkin kun se on inhimil-
lisesti näyttänyt toivottomaan konkurssi-
pesään sijoittamiselta? Eikö meidänkin
tulisi siis armahtaa toisia samoin?

*XVIII Ensimmäinen asia on ymmärtää
mitä toinen sanoo — ei että hän on samaa
mieltä kansani.*

Missionäärin seurakunnan on
matkallaan kohdattava monia toisin-
ajattelevia ihmisiä ja ihmisryhmiä.
Ennen kuin voi toivoa, että tällaiset
ihmiset oppisivat sen minkä minä
vuosien kuluessa Jumalan koulussa
olen kenties oppinut, minun tulisi
pysähtyä ja rauhassa kuunnella mitä
toinen oikein sanoo. Jos en todella

kuuntele häntä, en voi odottaa hä-
nenkään kuuntelevan minua. Kris-
tuksessa meillä on varaa pysähtyä ja
kuunnella niitäkin, jotka eivät ajatte-
le kuten me ajattelemme.

*XIX Ihmiset tarvitsevat toivoa, joka tulee
heitä vastaan.*

Kun poika vielä oli kaukana, näki hä-
nen isänsä hänet ja armahti häntä. Niin
hän on meille tehnyt ja nyt hän lähettää
meidät. Viemään toivoa niille, jotka ovat
kaukana. Juoksemaan vastaan niitä, joilla
ei ole enää toivoa ja jotka eivät uskalla
edes toivoa, että toivo tulisi heidän luok-
seen.

*XX Rukoileva seurakunta saa kokea rukous-
vastauksia.*

Uskomme läsnäolevaan Kristukseen,
jolla on kaikki valta taivaassa ja maan

päällä. Hän puhuu ja parantaa tah-
tonsa mukaan. Siksi voimme rohkeas-
ti pyytää, että sairaut parantuisivat
ja ahdistetut saisivat avun. Jos pel-
käämme ja vieroksumme epätervettä
karismaattisuutta, eläkäämme itse
terveesti Kristuksen karismaattisen
elämän kaikilla osa-alueilla. Pyyde-
tään apua sairauksiin sekä lääkäriltä
että Jumalalta. Hän voi eheyttää sär-
kyneet avioliitot ja ihmissuhteet. Hän
voi tuoda nälkäisille ja puutteessa
oleville avun. Siksi me käännyimme
yhdessä hänen puoleensa. Armollaan
Jeesus ruokkii meidät ja kutsuu sa-
malla koko seurakunnan rukoukseen
ja myös sillä tavalla osallistumaan
seurakunnan missionääriseen tehtä-
vään: »Rukoilkaa Herraa, jolle sato
kuuluu, että hän lähettäisi työmiehiä
elonkorjuuseensa».

JARI KEKÄLE, opiskelijapastori

Messu

Sunnuntaisin kello 11.00,
Helsingin Vanhan kirkon
seurakuntakodissa,
Ruoholahdenkatu 16.

TILAA ILMAISEKSI!

Aamutähti-sarja

Opetusvihkoja uskonelämän
peruskysymyksistä

Tilaukset Juhana Pohjolalle,
puh. (09) 496 694 tai katso
<http://www.luthersaatio.com/>

Tilaa kotiisi!
Hinta 25 EUR sis.postikulut
Puhelin (09) 496 694

Astu Arkkiin

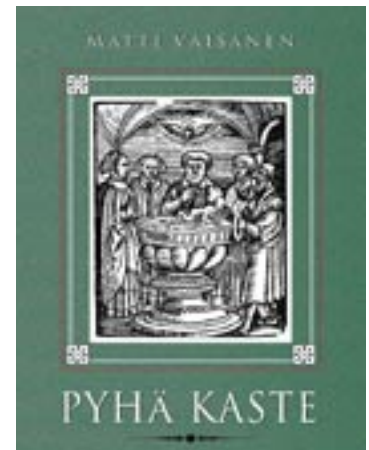
Luther-säätiön teologis-toiminnallinen

OHJELMAKIRJA

Tilaa kotiisi!
Hinta 25 EUR sis.postikulut
Puhelin (09) 496 694

Matti Väisänen kastekirjan en-
simmäinen osa PYHÄ KASTE
RAAMATUSSA myytiin loppuun
ennätysajassa. Kirjakauppojen
palautuksena olemme saaneet sitä
myyntiin vielä rajoitetun erän. Teos
sopii hyvin esim. krist. oppilaitok-
sen kurssi- ja tenttikirjaksi. Pidä
kiirettä!

Tilausosoite RESEARCH PAJA
OY, Riistapolku 4 A 4, 02120 Es-
poo, Puh. 040-5131428, Fax (09)
4126992

Hinta: 1. osa erikseen
25 EUR + postituskulut
Molemmat osat yhteensä
40 EUR + postituskulut

Hiippakuntahankke etenee Ruotsissa

Ruotsissa valmistellaan uuden ei-maantieteellisen hiippakunnan perustamista. Tapasin hankkeessa keskeisesti mukana vaikuttavan kirkkoherra Fredrik Sidenvallin Göteborgissa, jossa pidettiin elokuussa avoin valmistelukokous uuden lähetyshiippakunnan perustamiseksi. Kysyin Suomessa usein vierailleelta kirkkoherra Sidenvallilta suunnitelmista tarkemmin.

Mitä on hankkeen taustalla?

— Ruotsin luterilaisen kirkon sisälle on viime vuosina syntynyt kymmeniä jumalanpalvelusyhteisöjä. Ihmisillä on suuri tarve kuulla puhdasta Jumalan sanaa ja saada ehtoollisen sakramentti Kristuksen asetuksen mukaisesti. Tällaiset yhteisöt, joissa ei evankeliumia hävetä, muodostuvat luonnollisesti myös lähetyskeskuksiksi. Tämä maa tarvitsee puhdasta evankeliumin julistusta ja jumalanpalvelusyhteisöjä, joissa voi elää apostolisen uskon mukaisesti.

— Vuodesta 1993 Ruotsin kirkossa on ollut ordinaatiosulku. Se tarkoittaa sitä, ettei pappisvihkimystä anneta niille, jotka kieltäytyvät hengellisestä yhteistyöstä naispappien kanssa. Mo-

net nuoret miehet ovat siksi jääneet kokonaan ilman pappisvihkimystä tai odottavat sitä. Kuusi miestä on kuitenkin vihitty lähetyskentillä esim. Inkerin kirkossa. Nyt nämä miehet ovat takaisin Ruotsissa. Vaikka Ruotsin kirkon johto ei heitä hyväksy, niin nämä pastorit toimivat jumalanpalvelusyhteisöjen paimenina, Sidenvall kertoo.

Mitä tällä uudella lähetyshiippakunnalla tarkoitetaan?

— Nyt on suunnitteilla, että nämä jumalanpalvelusyhteisöt järjestäytyvät omaksi ei-maantieteelliseksi lähetyshiippakunnaksi. Suunnitelmissa on yhden tai useamman piispan vihkiminen näiden lähetyshiippakuntien esipaimeniksi. Nämä piispat sitten vihkisivät pastoreita jumalanpalvelusyhteisöjä varten. Tähtäimessä ei varsinaisesti ole uuden kirkon perustaminen, vaan jumalanpalvelusyhteisön hengellinen organisoituminen siten, että jumalanpalveluselämä ja lähetystyö tapahtuu itsenäisesti eikä nykyisen kirkollisen johdon alla.

— Elämme jälkikonstantinolaista aikaa. Kansalliskirkkojen aika on auttamattomasti ohi. Siksi on tärkeää,

että voimme toimia likeisesti yhteistyössä yli kansallisten rajojen yhteisen tunnustuksen pohjalta. Tilanne muissa Pohjoismaissa on monelta osin samankaltainen. Haasteemme todella on luoda yhdessä yli maan rajojen ulottuva tunnustuksellinen luterilainen verkosto, Sidenvall visioi.

JP

Kirkkoherra Fredrik Sidenvall on keskeisesti mukana uudessa hiippakuntahankkeessa Ruotsissa.

Tilaa Pyhäkön lamppu

kotiisi ilmaiseksi toimituksesta, puh. (09) 496 694.

Katso myös URL-osoite:
<http://www.luthersaatio.com/>

Pyhäkön lamppu

SUOMEN LUTHER-SÄÄTIÖN TIEDOTUSLEHTI

PL 127, 00101 Helsinki

<http://www.luthersaatio.com/>

Päätoimittaja
Tekninen avustaja
Toimitusavustaja
Toimitusavustaja

Juhana Pohjola juhana.pohjola@luthersaatio.com
Jari Lammi jassi@luthersaatio.com
Pekka Huhtinen pekka.huhtinen@luthersaatio.com
Sakari Korpinen sakari.korpinen@luthersaatio.com

ISSN 1457-9901

Merita 101230-209260

Kuvataideakatemiassa Helsingissä tänä syksynä opiskelunsa aloittanut Ville Löppönen piti syyskuussa ensimmäisen taidenäyttelynsä Kannelmäessä Helsingissä. Se oli läpileikkaus nuoren uskovan miehen elämään. Näyttelyn teemana oli: Minä ihminen.

Minä ihminen

— Näyttelyni Minä ihminen oli kuvallinen tulkinta oman persoonani äärellä: kuka olen, mitä koen olevani, mitä uskon olevani, mitä minussa on. Maalauksista tulee esille ristiriitainen, rauhaton, rikkoutunut persoona, jonka mieli huutaa armoa. Kun keskuksena on minä ihminen, kuva on kyllä aika toivoton. Siksi Raamatun jae »Minun arrossani on sinulle kyllin«, elää usein mielessä, Ville kertoo.

— Teosten tarkoitus on osaltaan näyttää missä maailman määräämissä epätodellisissa kuorissa ja trendeissä ihmiset yrittävät elää. Toisaalta monet yrittävät peittää ja kieltää itsensä. Sekään ei johda mihinkään. Ihminen ei saa olla ihminen, Jumalan yhteyteen tarkoitettu.

Saatu kutsumus

— Ajattelen, että Jumala on antanut minulle lahjat tähän työhön. Se on minulle ammatti. Eikö Luther sanonut, että jokainen ammatti on kutsumusammatti. Pyydän, että Jumala siunaa käteni työt. Tämä tietoisuus tuo rauhan ja turvallisuuden.

— Uskovana nuorena on kuitenkin vaikeaa ja yksinäistä taidemaailmassa. Tuntuu siltä, että on aina eri mieltä kuin muut. Siellä ajatuksena on, että pitäisi olla

Ville Löppönen, 22, ja omakuva. Lutherin kirjat johdattivat Villen evankeliumin valoon.

koko ajan jotain uutta ennen näkemätöntä annettavaa. Siksi menään aina ajan hengen mukaisiin virtauksiin mukaan ja usein väheksytään »vanhaa«. Raamatun pohjalta minun todellisuuskuvani koko elämään on toisenlainen.

Armon varassa

— Olen ollut uskossa joitakin vuosia. Ensimmäiset vuodet menivät erilaisten hengen paloa julistavien yhteisöjen keskuudessa. Koko ajan siellä täytyi olla »meininki päällä«. Jumalan läsnäolo täytyi kokea ja tuntea. Olen aika herkkä ja väsyin siinä touhussa kokonaan. Vaikka kuinka yritin olla superkristitty, en päässyt synnistä eroon enkä kokenut Jumalaa. Olin vain minä ihminen.

— Siinä loppuun palaneena sain käsiini Lutherin kirjan Minä tunnustin syntini. Siinä Luther selittää katumuspsalmeja. Sen äärellä minäkin tunnustin syntini ja sain uskoa olevani juuri tällaisena

kokonaan armahdettu Kristuksen tähden. Ei tarvinnut olla mitään erityistä. Sain olla vain minä ihminen, Ville muistelee.

— Ei syntinen ihminen jaksa ilman anteeksiantoa. Sen olen oppinut lyhyen uskontieni aikana. Kyllä vieläkin on joka päivä tuska nähdä oma itsensä. Ottaa niin pannuun kun ei muutukaan, vaikka kuinka lukee Lutheria ja yrittää katsoa Jeesuksen ristiin. Mutta samalla on suuri vapaus ja ilo siitä, mitä Kristus todella on minun puolestani tehnyt.

— Tärkeimmäksi paikaksi minulle on tullut ehtoollispöytä. Leipä ja viini, ruumis ja veri tuovat alttarilla pelastuksen lahjan. Luther-säätiön jumalanpalvelusyhteisö on tullut kodiksi. Ei enää tarvitse koko ajan olla koettelemassa ope- tusta, vaan saa levätä. Kun maailmasta tulee seurakunnan keskelle, kaikista puutteistamme huolimatta Jumalan rakkaus loistaa siellä.